

като връзка между космични зони, като своеобразен гарант за континуитета между „този“ и „отвъдния свят“¹³. Неслучайно в някои етнически митологични наративи конят е своеобразен „маркер“ на усвоената от човека пространственост, докато коневръзът е граничната черта между усвоената и неусвоената, неопозната и неподвластна на човешката мощ и рационалност територия. Именно на тази основа в такива наративи **конят е играел преференциалната роля на символ на хоризонтално-вертикалната структурираност на пространството**, докато коневръзът е бил точката на съединението на трите (митологично дефинирани и функционално полисемантични) свята. Коневръзът е бил локализиращият символ на културното, „очовеченото“ пространство, което е кореспондирало със символичните вариации за „свещеното дърво“ и др. под.¹⁴

Ето защо при анализа на отношението на циганина към пространството и времето не може да се мине и без изследване на реалната символична значимост и стойност, които ромът е отдавал на коня. Неслучайно и в двете книги на Бойко Мизов, третиращи историческите друмища на ромите, се отделя специално внимание на предназначението на коня, на неговата стойност за циганската (историческа и социална) екзистенция.

Всеки, който е по-добре запознат с циганския фолклор (наш и в други страни), с митологично подхранваните и възпроизвеждани нагласи и стереотипи у ромите, без съмнение е забелязал доминиращото и фаворизирано отношение към коня, поставянето му в далеч по-благоприятна светлина в сравнение с всички останали (питомни и диви) животни, изключителната емоционална топлина към него¹⁵. Неслучайно **конят е най-възпятото животно в ромския епос, в ромския някогашен и съвременен фолклор, в устната поетична традиция**. Така например най-големият цигански поет у нас Усин Керим започва едно от най-добрите си стихотворения „Кон жадувам“ от стихосбирката си „**Цигански песни**“ по следния начин:

*Кон жадувам аждараханин,
дето стъпи – трап да дъни,
гривите му щом прихвана –
в облаците да потъна.*